

sed. Sklenil je, da se bo v hudi uri svoje duše vedno znova zatekel k tistim, ki ga imajo radi, in k ljubemu Bogu, ki je sama Ljubezen.

Potem so umolknili in v tihoti so vse izrečene besede pridobivale še globlji pomen.

»Ti lahko pomagamo moliti?« je segla Ana z besedo v tihoto.

Kako dobro je, če nisi sam v molitvi, ko ti je v duši hudo!

»Mama vedno reče, da moli za mene ... no, ne samo zame,« se je spomnil Gal.

»Potem sta njena negotovost in skrb manjša,« je rekla babica, v sebi tiho zadovoljna, da je predala svoji hčerki v dediščino dar zaupljive vere.

»Ko imaš nekoga rad,« je spregovorila vnukom svoje veliko spoznanje, »potem ga sam težko nosiš v svojem srcu. Če ga

izročáš Jezusu, Mariji – svetim, je mnogo lažje.«

»Tudi jaz rečem ljubemu Bogu: Čuvaj atija, mamico, pa dedka in babico, in potem imam mir v srcu,« je razložil Gal.

»Ja, kaj naju z Ano nič ne priporočáš Bogu?« je pripomnil Vid.

»No, saj vaju ...« je rekel.

Potem so molili – ne predolgo, ker je za otroke pomembna kratka molitev in dolga igra.

Zvečer je pogledala Ana v zvezek vrednot. Kar nekaj je že bilo zbranih. Brala je: mama – redoljubnost, sosed Franci – odgovornost, Ana – hvaležnost, Gal – potrpežljivost, dedek – modrost, Vid – iskrenost. Potem je pripisala: babica – vera. In je sklenila, da čim prej povpraša tudi očka, katera vrednota je pomembna njemu.

